

také Antonína V-a, bodl ho rovněž nožem jednou do krku, jednou do prsou a čtyřikráte do zad, a že konečně poranil úmyslně také Josefa H-la, Atonína S-u a Františka V-ho tím, že je nožem bodl do rukou, pokud se týče do ramene, Josefa K-ho pak tím, že ho asi 4krát nebo 5krát udeřil do obličeje, a že, kleče na V-ovi a drže ho rukou, otvíral si nůž rukou. Tyto skutky stěžovatelovy, z nichž povstalo P-ovi a T-ové sice poranění lehké, ale kvalifikované dle §u 152, 155 a) tr. zák., V-ovi naproti tomu těžké poškození tělesné ve smyslu §u 152 tr. zák., ostatním shora jmenovaným osobám pak lehké poškození tělesné dle §u 411 tr. zák., nedají se vysvětlit jinak, než že stěžovatel je předsevzal v úmyslu zlém, útoky na P-a a T-ovou zejména v úmyslu nepřátelském, zjištěném v rozsudku. Nesprávnosti názoru zmateční stížnosti, že se k pojmu (zlého) úmyslu dle §u 1 tr. zák. vyžaduje zralá rozvaha, nasvědčuje již samo ustanovení tohoto §u, dle něhož se zlý úmysl právě naopak nedává za vinu jen tehdy, když zlo, jež je spojeno se zločinem, bylo před činem neb opomenutím nebo při něm přímo rozváženo a umíněno, dále předpis §u 43 tr. zák., dle něhož zločin je všeobecně tím větší (mimo jiné), čím zralejší je rozvaha a čím úmyslnější příprava, s níž se zločin vykoná. Pojem nepřátelského úmyslu ve smyslu §u 152 tr. zák. odpovídá však právě pojmu úmyslu nepřímého, jak ho podává druhá věta §u 1 tr. zák.

Čís. 1717.

Odnesení zvěře, neznámým pachatelem zastřelené a v lese uschované, jest krádeží, nikoliv zatájením nálezu (§ 201 c) tr. zák.).

K pojmu »krádeže ve společnosti« (§ 174 II a) tr. zák.) nevyžaduje se ani předchozího ani výslovného dorozumění se pachatelů; stačí jejich vědomá součinnost v době činu.

Okolnost, že zloděj byl opatřen zbraní, určuje zločinný ráz činu, za který zodpovídají i zbraní neopatření spolupachatelé zloděje, zbraní opatřeného.

Lze použití kvalifikace §u 176 II a) tr. zák. i když jsou tu podmínky zákona ze dne 31. března 1918, čís. 108 ř. zák., odčinění předchozích odsouzení pro krádež však skutečně provedeno nebylo.

(Rozh. ze dne 1. září 1924, Zm I 165/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 31. ledna 1924, jímž byli obžalovaní Václav P., Josef P., Jan P., Václav C. a Jan K. uznáni vinnými zločinem krádeže podle §§u 171, 173, 174 I. a) a II. a) tr. zák. a Jan K. též dle §u 176 II. a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 a), správně i čís. 10 §u 281 tr. ř., zmateční stížnost namítá především, že, nezjišťuje-li rozsudek, že obžalovaní srnu zastřelili, a, nemohlo-li býti prokázáno, kdo z nich ji

zastřelil, může se jednat jen o nález, po případě o jeho zatajení, tudíž o přešupek podvodu podle §§ů 197, 201 c), 461 tr. zák., při čemž by prý však nebylo lze nechat bez zřetele, že neuplynula 8 denní lhůta §u 389 obč. zák. k oznámení nálezu. Námitka je právně bezpodstatná. Rozsudek zjišťuje sice, že srnu zastřelili pachatelé dosud nezjištění, v nedostatku tohoto zjištění neshledal však nalézací soud vším právem překážku, která by mu bránila v tom, aby skutkové podstatě zločinu krádeže nepodřadil jednání obžalovaných, které dle rozsudkového zjištění spočívalo v tom, že přišli do lesa za tím účelem, by srnu, v lese před tím zastřelenou a tam uschovanou, jako spoluzlodějové odnesli, že ji dali do pytle a s ní odcházeli. Především některé skutečnosti, zjištěné rozsudkem, tak zejména právě uvedené zjištění, dle něhož obžalovaní přišli do lesa za tím účelem, aby odnesli srnu tam uschovanou (dle předchozího zjištění rozsudkového pachatelé, kteří srnu zastřelili, ji přikryli), dále zjištění, dle něhož jeden z pachatelů (obžalovaných) přišedších do lesa, zvolal »Už ji nám«, dovolují souditi, že nalézací soud přes onu zmínku o nezjištěných pachatelích, zastřelivších srnu, spatřuje tyto pachatele aspoň v některém anebo v některých z obžalovaných, že tudíž onu zmínku sluší vykládati v ten smysl, že nebylo zjištěno, kdo z obžalovaných srnu zastřelil. Pak pozbývá arci námitka zmateční stížnosti všeho podkladu. Než oprávnění nelze jí přiznati ani pro případ, stál-li by rozsudek na stanovisku, že pachatelé, kteří srnu zastřelili, byly osoby, od obžalovaných rozdílné. Zastřelením nebyla srna, pokud zůstala v lese, ještě odňata z moci jejího držitele. Právem shledal proto nalézací soud činnost, odpovídající pojmu odnětí, teprve v úkonech, předsevzatých obžalovanými, totiž v tom, že srnu, před tím zastřelenou a v lese uschovanou, dali do pytle, a s ní odcházeli, neboť teprve touto činností srna přecházela z moci posavadního majitele do moci obžalovaných. Že za stavu věci, zjištěného takto rozsudkem, nemůže býti řeči o nálezu a že tudíž ani činnost obžalovaných nepřichází v úvahu jako pouhé zatajení nálezu, netřeba zvlášť doličovat. Rozsudek spatřuje ve všech obžalovaných, kteří dle jeho zjištění přišli do lesa za tím účelem, by srnu tam uschovanou odnesli, vším právem spoluzloděje, totiž osoby, vedené jedním a týmž zlým úmyslem, přes to, že vlastní činnost, směřující k uskutečnění tohoto úmyslu, předsevzali z nich pouze obžalovaní Jan P. a C., kteří dle rozsudkového zjištění srnu vzali a, dávše ji do pytle, s ní odcházeli. Činí tak tím větším právem, kdyžtě, jak rozsudek dále zjišťuje, onen pytel náležel obžalovanému Václavu P-mu, jedna z pušek, jimiž dva z obžalovaných byli ozbrojeni, nalezená na místě činu, pak patřila obžalovanému C-ovi. Je tudíž zmateční stížnost v nepravu také, pokud vycházejíc z předpokladu, že pachatelé, kteří srnu zastřelili, byli dva z obžalovaných P-ých (dle rozsudku šlo by tu o obžalované Josefa P-ho a Jana P-ho), snaží se dovoditi, že rozsudkem zjištěná pozdější činnost ostatních obžalovaných přicházela by v úvahu jen jako spoluvina dle §u 5 tr. zák. vzhledem k tomu, že k dorozumění se obžalovaných došlo prý teprve po činu, který spatřuje zmateční stížnost, jak shora dovoděno, mylně již v zastřelení srny, ještě spíše jen jako podílnictví na krádeži ve smyslu §u 185 tr. zák., ba dokonce jen jako zločin dle §u 214 tr. zák. K pojmu krádeže ve společnosti dle §u 174-II a) tr. zák. nevyžaduje se ani předchozího ani výslovného dorozumění se pachatelů, stačí

jich vědomá součinnost v době činu, kterou rozsudek zjišťuje, tak že se právně bezpodstatnou jeví i další námitka zmateční stížnosti, že nebylo zjištěno, zda došlo k dorozumění mezi obžalovanými Janem a Josefem P-ým na jedné straně a ostatními obžalovanými zejména Václavem P-ým a C-em na straně druhé.

Rozsudkový výrok, jímž čin obžalovaných pořaděn byl zločinné kvalifikaci §u 174-I a) tr. zák. napadá zmateční stížnost způsobem, nevyhovujícím předpisu §u 288 čís. 3 tr. ř., pokud, dovolávajíc se údaje, učiněného obžalovaným K-ou při jeho mimosoudním doznání, dle něhož prý obžalovaní ozbrojeni nebyli, ocitá se v rozporu s opačným skutkovým zjištěním rozsudkovým. Ostatně nezněl onen údaj obžalovaného K-y dle výpovědi svědků K-a a B-a, na něž se v tom směru zmateční stížnost dovolává, tak, jak je uveden ve stížnosti, neboť svědek K-l udal, že K. jen o sobě a o jednom z obžalovaných P-ých, s nimž šel napřed, uvedl, že ozbrojeni nebyli, k čemuž dodal, že neví, zda ostatní, kteří šli za nimi, ozbrojeni byli, dle výpovědi B-vy pak K. neuvedl, kdo byl ozbrojen, svědek aspoň toho neslyšel. Ve výpovědích dalších svědků T-a a F-y nachází však rozsudkové zjištění, jemuž zmateční stížnost odporuje, plnou oporu. Je sice pravda, že dle rozsudkových zjištění byli puškami ozbrojeni, tudíž zbraní opatření pouze dva z obžalovaných, jimiž míněni jsou zřejmě Jan P. a C. Než zmateční stížnost má neprávem za to, že o kvalifikaci §u 174-I a) tr. zák. může být pouze řeč u těch obžalovaných, kteří zbraní opatření byli, při čemž jmenuje dokonce pouze obžalovaného C-a. Okolnost, že zloděj byl opatřen zbraní, nezakládá pouhou přitěžující okolnost povahy osobní, nýbrž určuje zločinný ráz činu samotného, za který tudíž spolupachatelé zloděje, zbraní opatřeného zodpovídají s hlediska zásady shora již vytčené také tehdy, když sami zbraní opatření nebyli.

S hlediska důvodu zmatku čís. 10 §u 281 tr. ř. zmateční stížnost namítá dále, že nalézací soud neprávem shledal u obžalovaného K-y zločinnou kvalifikaci krádeže dle §u 176-II a) tr. zák. v tom, že byl již dvakrát pro krádež trestán, kdyžtě prý jde o přestupky krádeže, spáchané již v roce 1911, které tudíž dle názoru zmateční stížnosti sluší vzhledem k pozdější zachovalosti obžalovaného považovati vlastně za vymazané. Námitce nelze přiznati oprávnění. Dle §u 3 zákona ze dne 31. března 1918, čís. 108 ř. zák. pokládá se odsouzenec nadále za osobu soudně bezúhonnou, je-li odsouzení odčiněno, a jen, pokud tomu nepřekáží jiné ještě neodčiněné odsouzení. Pouze skutečně provedené odčinění odsouzení přináší tudíž sebou doměnku odsouzenecovy soudní bezúhonnosti s dalšími účinky odčinění, naznačenými v §u 4 zák. o odčinění odsouzení; pouhé splnění podmínek odčinění odsouzení, vytčených v §§ech 1 a 2 zákona, nestačí, by odsouzení slušelo pokládati za vymazané. Ostatně zmateční stížnost ani netvrdí, že obžalovaný splnil všechny zákonné podmínky odčinění svých dřívějších odsouzení, že zejména vzhledem k tomu, že jde o delikty majetkové, napravil ve smyslu §u 1. zákona dle sil škodu činy způsobenou. Jinak ale trestní zákon v §u 176-II a) co do doby, kdy předchozí krádeže byly spáchané, pokud se týče tresty za ně uložené byly odpykány, nerozlišuje a nezná ani promlčení následků trestu. Za tohoto stavu věci nelze ani použití kvalifikace

Šu 176-II a) tr. zák. na trestný čin obžalovaného K-y shledávati právně pochybeným.

Čís. 1718.

§ 523 tr. zák. obsahuje dvě trestní sazby. Trest tuhého vězení lze uložit jen, jsou-li splněny obě podmínky poslední věty tohoto Šu.

Zostření trestu vězení ve smyslu Šu 260 b) tr. zák. jest přípustným i tehdy, když soud nesešel pod nejnižší hranici trestní sazby.

(Rozh. ze dne 1. září 1924, Zm I 265/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Liberci ze dne 11. března 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem Šu 523 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost napadá rozsudek důvody zmatečnosti dle Šu 281 čís. 5, 8, 10 a 11 tr. ř., domáhajíc se jen zrušení výroku o trestu a použití první trestní sazby Šu 523 tr. zák. Pokud spatřuje zmatek čís. 5 v tom, že výrok o trestní sazbě, již se použilo, je nejasný a že trestní sazba, které bylo podle rozsudku použito, jest v rozporu s trestem skutečně uloženým, přehlíží, že dovolávaným zmatkem lze odporovati pro nejasnost jen výroku o rozhodujících okolnostech skutkových. Nejasnosti takové však stížnost sama netvrdí. Budiž však zároveň podotknuto, že není tu ani tvrzené nejasnosti a okolnostech rázu právníckého. Neboť rozsudek, zjistiť, že bylo obžalovanému ze zkušenosti povědomo, že v opilosti podroben jest prudkému hnutí mysli a, že stěžovatel dopustil se v tomto stavu několika těžkých zločinů, uložil stěžovateli trest tuhého a zostřeného vězení v trvání dvou měsíců, z čehož jasně plyne, že použil poslední trestní sazby Šu 523 tr. zák.. Nalézací soud ostatně také úplně správně označuje použitou sazbu trestní za druhou sazbu Šu 523 tr. zák. Poslední věta této státi zákona neobsahuje, jak stížnost mylně míní, dvě trestní sazby, sazbu vězení se zostřením od jednoho měsíce do tří měsíců a sazbu tuhého vězení od jednoho měsíce do šesti měsíců. Předpis o zostření trestu vězení upravuje, za jakých podmínek se má trest v první větě uvedený zostřiti, neobsahuje však změny trestní sazby, ani způsobu toho trestu a tudíž také ne nové trestní sazby (srov. Miříčka, Gerichtszeitung z roku 1904, str. 226 pozn. 1), kdežto teprve věta o trestu tuhého vězení od jednoho měsíce do 6 měsíců, ovšem v souvislosti s větou o zostření trestu vězení stanoví pravidlo a tedy druhou sazbu trestní (srov. rozhodnutí Sb. n. s. č. 541). Tím pozbývá též podkladu výtku uplatňovaná s hlediska zmatku čís. 11 Šu 281 tr. ř. Není tu ani rozporu ve smyslu dovolávaného zmatku čís. 5, který zmateční stížnost spatřuje v tom, že nalézací soud sice prohlašuje, že trest byl vyměřen za použití §§ 266 a 260 b) tr. zák., stěžovateli však uložil trest tuhého a zostřeného vězení v trvání dvou měsíců a tedy pod nejnižší trestní sazbu nesešel. I tu uplatňuje zmateční stížnost rozpory výroku, týkajícího se okolností právních, nikoli